Пам'ятайте про Україну!

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК — UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 30 Montgomery St. Jersey City, N.J. 07302
Телефони: (201) 434-0237, (201) 434-0807
з Ню Йорку (212) 227-4125
УНСоюзу: (201) 451-2200
з Ню Йорку (212) 227-5250, (212) 227-5251

РІК LXXXV. Ч.57. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, ВІВТОРОК, 14-го БЕРЕЗНЯ 1978 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, TUESDAY, MARCH 14, 1978 No. 57. VOL. LXXXV.

ГЕНЕРАЛОВІ ГРИГОРЕНКОВІ ВІДІБРАНО СОВЄТСЬКЕ ГРОМАДЯНСТО

„Ню Йорк Тайм" минулої суботи, 11-го березня, подав таке повідомлення агентства Ройтера з Москви з попереднього дня, 10-го березня:

Совєтський уряд повідомив сьогодні, що він анулював громадянство Петра Григоренка, провідного совєтського дисидента, щоб в той спосіб заставити колишнього генерал-майора на вигнання. У декреті, що його підписав Леонід І. Брежнєв в його ролі голови держави, сказано, що Григоренкові, який має 70 років, відібрано громадянські права за його шкідливу для „престижу" Совєтського Союзу поведінку.

П. Григоренко, який був поранений під час Другої світової війни та має різні бойові відзначення, був сильним оборонцем людських прав. Він був зокрема оборонцем кримських татар, яких Сталін переселив в 1944-му році та які намагаються вернутися на свою батьківщину.

Колишній генерал часто виступав в обороні арештованих дисидентів, а в 1968-му році він гостро засудив інвазію совєтського бльоку на Чехо-Словаччину. Його два рази запроторювали до психіятричних інституцій, що належить до совєтської практики у відношенні до дисидентів.

П. Григоренко залишив Москву в листопаді (минулого року) на шестимісячну візу на лікування в Ню Йорку, де він плянував перебувати з його сином Андрієм в Лонг Айленд Сіті. Він приїхав в товаристві своєї дружини Зінаїди та пасерба Олега.

П. Григоренко був сьогодні в Бостоні на відвідинах у приятеля і не можна було дістати від нього коментаря. Але Андрій Григоренко, який працює інженером в Ню Йорку, сказав Ройтерові: „Він побоювався, що так станеться. Він знає про це і це дуже трудне для нього. Він дуже розчарований". Один приятель в Ню Йорку сказав, що П. Григоренко був дуже обережний, щоб не критикувати совєтського уряду. „Він сказав мені, що він не бачить для себе майбутнього в З'єднаних Стейтах. Я пригадую, як він говорив: Там, дома, я є генералом і, мимо всіх моїх клопотів, я одержую генеральську пенсію. Тут я буду ніщо, тільки тягарем для мого сина..."

На понеділок, 13-го березня, в год. 10.30, саме в тому часі, як друкується це число „Свободи", відбувається в Ню Йорку пресова конференція з ген. П. Григоренком, яку влаштовує Комітет оборони совєтських політичних вязнів.

„Ню Йорк Таймс" до надрукованого повідомлення Ройтера додав цю фотознимку ген. П. Григоренка, зняту після його приїзду до Ню Йорку.

Д-р Кидонь найменований на декана у Вінніпезькому університеті

Вінніпеґ (Р.). — Д-р Д. В. Кидонь, професор фізики на Вінніпезькому університеті, був назначений Радою Реґентів цього ж університету деканом факультету ґуманістичних і точних наук на п'ятирічну каденцію. Свої функції д-р Кидонь перебирає 1 вересня 1978 р. Проф. Кидонь народився в Патерсоні (ЗСА) 1934 р. Ступінь бакаляра здобув на Джон Гопкінс університеті в 1955 році, маґістра — в 1966, а ступінь доктора в 1968 році, на МкМастер університеті. Після здобуття докторського ступня, працював два роки на Оксфордському університеті як член Наукового товариства з рамени Канадської Національної Ради Дослідів.

На Вінніпезькому університеті д-р Кидонь працює від 1970 року. В 1972 р. був підвищений до ступня асосієйт професора; в 1973 р. був відзначений як найкращий викладач на Вінніпезькому університеті в тому році, а в 1975 р. був назначений помічником декана факультету ґуманістичних і точних наук. Цю функцію виконував аж до найновішого назначення.

Проф. Кидонь є автором, або співавтором 15 публікацій у ділянці фізики твердих тіл. Його проєкти були фінансовані щорічно Канадською Національною Радою Дослідів від 1970 року. Крім цього, він здобув ряд стипендій у часі своїх студій. Д-р Кидонь одружений з Мотрею Скоцень з Торонта й мають двох дітей. Пані і д-р Кидонь активно працюють в українському громадському житті.

Василь Шавранський найменований на комішенера публічних робіт Вебстеру

Рочестер (Б. Г.). — Місцевий американський часопис „Таймс Юніон" 24-го лютого ц. р. подав таку вістку, що Міська Рада Вебстеру призначила Василя Шавранського комішенером публічних робіт. Члени Міської Ради заявили, що вони від деякого часу шукали за людиною з такими кваліфікаціями, які має Василь Шавранський.

Інж. Василь Шавранський має 31 рік, є сином Михайла і Ліди Шавранських, одружений з Галею Мединих, має четверо дітей і працює інженером-консультантом у будівельній фірмі Пассеро Скарлетті. Додатково ще студіює механічну інженерію у відомому Інституті Технології в Рочестері, Н. Й. Юнаком виховувався в рядах Спілки Української Молоді, про що дуже дбали його батьки. Сьогодні він є членом ОУМ-у, Українського Дому, УНСоюзу і Т-ва Українських Інженерів Америки.

Інж. Василь Шавранський

ЗСА підтримують єдність Югославії — заявляє президент Картер

Вашінгтон. — Минулого четверга, 9-го березня, в останній день формальних відвідин югославського президента Йозефа Броза-Тіта в ЗСА, президент Джіммі Картер у спільній заяві зазначив, що ЗСА „підтримуватимуть незалежність, територіяльну інтегральність та єдність Югославії''.

Як вказують коментатори, ця заява президента Картера становить поважну зміну в політиці Вашінгтону відносно Югославії, бо досі жаден американський уряд не зобов'язувався підтримувати „єдність'' тієї багатонаціональної комуністичної держави, в якій серби відіграють панівну ролю, а інші народи, як хорвати, словенці, македонці, чорногорці, албанці та менші національні групи, як українці, болгари, румуни та інші, вимагають самостійности, або ширшої автономії.

Речники Білого Дому інформують, що заява президента Картера щодо єдности Югославії віддзеркалює побоювання уряду ЗСА, що „зовнішні сили'' можуть старатися розпалювати ворожнечу між етнічними та релігійними групами Югославії, щоб розбити цю комуністичну державу, яка від 1948-го веде незалежну від Москви політику.

У спільній заяві президент Картер зазначив, що Америка застосуватиме „гострі заходи'', щоб запобігти терористичній діяльності „еміґрантських антиюгославських груп'', як теж притягатиме до судової відповідальности цих терористів. Коментатори вказують, що ця частина заяви спрямована в першу чергу проти хорватів у різних країнах вільного світу, які вимагають самостійности для Хорватії, але також проти антикомуністичних сербів, як рівнож албанців, які закидають урядові Тіта, що порушує їхні національні права.

Перед прибуттям до Вашінгтону минулого понеділка Тіто нарікав, що американські власті не роблять належних заходів, щоб не допустити до звернених проти нього демонстрацій. Проте, протестні демонстрації хорватів, албанців і сербів все одно відбулися, хоча на дещо меншу скалю, ніж під час двох попередніх візит Тіта до ЗСА.

Речники Білого Дому інформують, що президент Тіто „дуже вдоволений'' фактом, що президент Картер у спільній заяві наголошував „єдність'' Югославії та обіцяв акцію проти „еміґрантських терористів''.

Спільна заява, що її оприлюднено після 3-денних нарад, також містила дуже позитивну оцінку „табору невтральних держав'', до яких зарахована Югославія. Президент Картер зазначив, що погоджується зі словами Тіта, що „невтральні держави є дуже важливим фактором у світовій політиці'' та що ті держави „можуть і повинні відігравати поважну ролю в розв'язці різних міжнародних проблем''.

Президенти Картер і Тіто відмітили, що мають „майже ідентичні'' погляди на дальшу політику детанту між Заходом і Сходом, як теж на ситуацію в Родезії, Південно - Африканській Республіці та щодо потреби міжнародного роззброєння, економічної співпраці тощо.

Зменшення вартости доляра за кордоном підвищує ціни в ЗСА

Вашінгтон. — З уваги на те, що вартість американського доляра на міжнародних ринках продовжує зменшуватися, головним чином через збільшення міжнародного торговельного дефіциту ЗСА, вже тепер в Америці замітні підвишки в цінах на такі імпортовані продукти, як автомобілі, кольорові телевізії, патефони, вина тощо.

Урядові економісти та спеціялісти з приватного сектора передбачають, що протягом наступних 6-ох місяців ціни на імпортовані продукти зростатимуть ще швидшим темпом, а також збільшаться ціни на американські продукти, бо, наприклад, продуценти американських автомобілів, вказуючи на вищі ціни німецьких чи японських авт, підвищуватимуть свої власні ціни.

Американський доляр тратить на вартості зокрема в порівнянні зі західньонімецькою маркою та японським єном, але доляр слабне також на ринках Британії, Франції та Швайцарії.

Аналітики побоюються, що до кінця цього року ціни імпортованих продуктів зростуть в Америці на 10 або і 20 відсотків, а ця тенденція може потягнути за собою інфляційний зріст в цінах на американські продукти.

Головним спричинником зменшення вартости доляра — це те, що починаючи від минулого жовтня Америка мала дуже високі міжнародні торговельні дефіцити, тобто імпорти значно перевищували експорти. Це спричинилося до підкопання довір'я до фінансової та загально економічної стабільности ЗСА на ринках вільного світу. Торговельний дефіцит натомість спричинений фактом, що Америка імпортує дуже багато нафтової ропи, що спричинює те, що з Америки випливають більші суми, ніж прибувають до неї.

УКРАЇНСЬКА ХРОНІКА

ПИСАНКИ НА ТЕЛЕВІЗІЇ

Заходами власників української фірми „Космос'' пп. В. Манька та Я. Кухтина у Філядельфії телевізійні канали ч. 3 і 6 познайомлять глядачів з технікою української писанки, а саме: 17 березня ц. р. о 10 год. ранком „Dialing for Dollars" — HPUI — TV-6, 21 березня о год. 9 ранком „The Morning Show" — KYW — TV-3 і 22 березня о год. 7 вечором „Evning Magarine" — KYW — TV-3.

Показ роблення писанок з відповідними поясненнями проведе відомий вже із своїх телевізійних виступів д-р Ігор Кунаш з дружиною Зеновією.

ВІДМІЧЕННЯ 40 РР. КАРПАТСЬКОЇ УКРАЇНИ

Ню Йорк. — Цієї середи, 15-го березня 1978 р. відбудеться тут вечір присвячений 40-літтю постання Державної карпатської України, в якого програму ввійдуть: відкриття — д-ра Ярослава Падоха та дві доповіді з історії Карпатської України: д-ра Вінкентія Шандора на тему „Карпатська Україна й конституція ЧСР'' та д-ра Володимира Комаринського про „Політичні процеси на Закарпатті в 1923-1938рр.'' Вечір відбудеться у великій залі Пластового Дому в Ню Йорку при 144 Друга евеню. Початок о год. 6-ій вечора.

Совєтські підводні атомові човни появилися на Балтійському морі

Тромза, Норвегія. — Ройтер інформує, що поява совєтських підводних човнів з погенною атомовою силою і викидними ракет викликала деяку тривогу в кругах Північно-Атлантійського Оборонного Союзу. Генеральний секретар НАТО Йозеф Лунц заявив кореспондентам, що на Балтійському морі кружляє 6 совєтських атомових човнів і вони становлять велику небезпеку для Західньої Европи. Йозеф Лунц прибув до Норвегії у зв'язку з великими маневрами військ НАТО, у яких беруть участь військові частини 7-ох европейських країн. Лунц відмітив, що совєтські човни устатковані атомовими ракетами і вони також раніше появлялися на Балтійському морі, приїжджаючи з морської бази в Мурманську, але вони ніколи не задержувались довго. Виглядає, - заявив генеральний секретар НАТО, — що Совєтський Союз міняє свою стратегію. В Мурманську розбудована одна з найбільших у світі військових морських баз для атомових підводних човнів, — сказав Лунц кореспондентам. Він уважає, що совєтська воєнна морська фльота становить тепер дуже поважну перешкоду для комунікаційних ліній НАТО в північній частині Атлантійського океану.

СССР закликає до заборони невтронної бомби

Женева. — На нарадах делеґацій 30-ох держав щодо міжнародного роззброєння Совєтський Союз запропонував договір, який забороняв би продукцію та розміщення невтронної бомби, яку голова совєтської делеґації Віктор Ліхачов назвав „варварською зброєю''. Він погрозив, що Совєтський Союз може застосувати „відплатні акції'', якщо ЗСА розбудували б цю бомбу і передали своїм союзникам в Північно-Атлантійському Союзі (НАТО).

Американський делеґат Адріян Фішер признав, що невтронна бомба є „варварською зброєю'', але відмітив, що всі роди атомової зброї є „варварськими'' та що Совєтський Союз має зброю, яка набагато більш деструктивна і „негуманна'' від невтронної бомби. Як відомо, ця бомба діяла б на дуже обмеженій площі, радіоактивні промені зникали б протягом кільканадцятьох годин, як теж вона не нищила б будинків та інших нерухомостей.

Адріян Фішер назвав совєтський заклик щодо заборони невтронної бомби „однобічною пропаґандою'', бо Совєтський Союз має нуклеарні ракети типу СС—20, які 20,000 разів більш деструктивні від невтронних бомб.

Індія і СССР погодились на співпрацю в економічній ділянці

Ню Делі, Індія. — Індія і Совєтський Союз поновили в останньому часі свої раніші заяви про економічну співпрацю і розпочали переговори між собою, щоб встановити, які саме ділянки ця економічна співпраця охоплюватиме. У висліді 6-денної конференції обидві країни підписали зобов'язуючий договір, на підставі якого Індія доставлятиме Совєтському Союзові сирівці, а також сільськогосподарські продукти, а СССР готові вироби, зокрема машини до обладнання нових фабрик, комунікаційні апарати, електричні прилади тощо. Крім того совєтські спеціялісти шукатимуть в Індії за родовищами нафти, заліза, вугілля та іншими мінералами. Договір підписали з індійської сторони міністер закордонних справ Аталь Бігарі Вайпає, а зі совєтської один із заступникtв прем'єр-міністра, Іван В. Архіпов.

Африканські країни закликають ОН відкинути договір щодо Родезії

Об'єднані Нації, Н. Й. — Представники неґритянських африканських держав до Об'єднаних Націй у понеділок, 6-го березня, закликали Раду Безпеки цієї міжнародної організації „відкинути і засудити" договір, що його минулого тижня підписали прем'єр Іян Смит, голова білого меншинного уряду Родезії, і три лідери поміркованих фракцій чорної більшости тієї країни. Речники неґритянських держав вважають, що договір не доведе до мирного перебрання влади чорною більшістю в кінці цього року, як це твердить Смит і лідери поміркованих чорних фракцій, а в дійсності може спричинитися до „ще більшого кровопролиття", бо — заявляють предстаники цих держав — „населення Зімбабве (Родезії) не підтримує цього зрадницького договору".

Африканські країни вважають, що договір між Іяном Смитом і єпископом Абелем Музоревою, пастором Ндабанінґі Сітголе та племінним ватажком Джеремаєю Чірау — „неважний", бо у переговорах і в самому акті підписання не брали участи лідери радикально-революційного Патріотичного Фронту, який веде збройну боротьбу проти уряду прем'єра Смита. Неґритянські країни Африки підтримують становище Патріотичного Фронту, провідниками якого є Джошуа Нкомо і Роберт Мугаве

Рада Безпеки ОН саме тепер обговорює справу Родезії, в якій живе 6.7 мільйона чорних і 268,000 білих.

В ізраїльських школах учать арабських мов

(М.Р.) — Жидівська Телеграфічне Аґенство повідомляє, що міністерство освіти схвалило п'ятилітній плян для підвищення студій арабських мов в ізраїльських школах, щоб так подвоїти число студентів цих мов. Міністерство ухвалило це на рекомендацію спеціяльного комітету, головою якого є досвідчений учитель арабських мов Піямента.

Навчання арабських мов буде обов'язковою частиною пляну навчання в початкових школах, якого то пляну багато шкіл досі на подавали, а учні воліли вчитися французької мови. Комітет зазначив, що багато вчителів чужих мов замало підготовані, тому треба підвищити їх знання. Комітет поручив, щоб навчання арабських мов починалося від четвертої кляси та щоб було обмежене з першою стадією знання мови. Існує велика різниця між говореними й писаними арабськими мовами.

В БЕОҐРАДІ ЗАКІНЧЕНО НАРАДИ СОВЄТИ ЗНОВУ НАПАСТУЮТЬ ЗСА

Београд, Югославія. — Пресові агенства інформують, що в четвер, 9-го березня ц. р., тут формально закінчились наради Европейської Конференції для справ безпеки і співробітництва, які, не враховуючи підготовчих справ, тривали від 4-го жовтня 1977 року з короткою 10-денною перервою в часі Різдвяних свят. Користаючи із заключного слова, голова совєтської делеґації Юлій Воронцов поновно атакував З'єднані Стейти Америки і їх альянтів за „перетворення Конференції в арену ідеологічної конфронтації''. При тому він закинув „деяким державам'' використовування проблеми людських прав для прикриття своїх „роздутих військових бюджетів'' і перегонів в озброєнні. „Це ті, які намагаються розповсюдити невтронну атомову бомбу в Европі, яка знищує людське життя, залишаючи будинки цілими, говорять цинічно найбільше про права людини'', — заявив Воронцов, — викликаючи на залі нарад пригноблюючу атмосферу.

Юлій Воронцов був один з 25-ох промовців, які висловили свою думку в часі призначеному для голів делеґацій ще перед офіційним закриттям Конференції. Делеґації 33-ох европейських країн, ЗСА і Канади вирішили зустрінутися знову в 1980 році в столиці Еспанії Мадриді, щоб продовжувати дискусію над неполагодженими справами і наново переглянути Гельсінкську угоду, підписану ними в 1975 році. У виступах делегатів помічалося розчарування з приводу кінцевого документу, який ані словом не згадує прав людини чи інших гуманітарних справ. Валентин Ліпатті, голова румунської делеґації, заявив, що „деякі сили перетворили цю Конференцію в абстрактні і порожні дебати, поминаючи при тому основні проблеми, які треба було розв'язати в першу чергу''. Основними справами Ліпатті вважає безпеку в Европі, роззброєння, скорочення військових частин в Центральній Европі тощо, яких навіть не порушувано, або говорилось про них дуже побіжно.

Атмосфера в Београді в дні закриття Конференції була пригноблююча. Вона була в кожному разі іншою, як наприклад, 4-го жовтня м. р. напередодні відкриття Београдських розмов, коли делегати зустрічались зі собою, розмовляли, вимінювалися думками про різні справи, включно із справою оборони прав людини, яка від самого початку була домінуючою справою Конференції. Але коли Европейська Конференція розпочала працю в комітетах, без допущення кореспондентів засобів масової інформації, кожному стало ясно, що висліди її будуть дуже невеселими. Заключний документ, — кажуть політичні обсерватори, — який ні словом не згадує про основні справи людства, а саме про право людини, говорить сам за себе.

Комісія ОН розглядатиме порушення прав людини в деяких країнах

Женева, Швайцарія. — Ройтер інформує, що Комісія Прав Людини Організації Об'єднаних Націй, яка закінчила тут в п'ятницю, 10-го березня ц. р. свою чергову сесію, вирішила розглянути випадки порушення прав людини в дев'ятьох країнах світу, а саме в Уганді, Етіопії, Південній Кореї, Болівії, Параґваї, Уруґваї, Маляві, Індонезії і Екваторіяльній Ґвінеї. Між перечисленими немає головних порушників людських прав — Совєтського Союзу і його сателітів. Голова Комісії, Кеба М. Бає із Сенеґалю, заявив, що він покищо не може сказати, які саме міри стосуватиме Комісія Прав Людини ОН до названих країн, але джерела зближені до праці Комісії інформують, що це відбуватиметься формою перевірки окремих випадків членами Комісії ОН, які виїжджатимуть на місце випадків і перевірятимуть справу в порозумінні з дотичними урядами.

Вальдгайм найменував дипломата з Ґани на високе становище в ОН

Ню Йорк, Об'єднані Нації. — Генеральний секретар Організації Об'єднаних Націй Курт Вальдгайм найменував 47-річного дипломата з Ґани, Кенната Дадзі, колись амбасадора у Швайцарії і Австрії, на друге з черги найвище становище в ОН, генерального директора для економічного розвитку.Аґенцію для координування економічного розвитку покликала до життя Генеральна Асамблея ОН в грудні 1977 р. з метою допомогти країнам „третього світу" і взагалі відсталим економічно державам піднести життєвий рівень населення шляхом тіснішої співпраці між собою. За свою працю Кеннат Дадзі одержить 99,350 долярів річної платні і служитиме на цьому пості 4 роки. Дадзі закінчив вищі економічні студії в Англії, а в останніх 10-ох роках він очолював економічний комітет ОН, який намагався допомогти відсталим країнам поправити свою господарку. Політичні спостерігачі висловили думку, що позиція директора аґенції для економічного розвитку є поважним кроком вгору ґанського дипломата, можливо навіть на становище генерального секретаря ОН після вигасення реченця служби Курта Вальдгайма в 1982 році. Раніше ходили поголоски, що Вальдгайм наменує на це становище колишнього міністра закордонних справ Судану, Мансура Каледа, який був кандидатом держав Африканської Єдности, але велике число чорних африканців воліли бачити на цьому становищі ґанського дипломата.

Заповідають журнал для вчителів українською мовою в Канаді

Вінніпеґ (КУК). — На рекомендацію Крайового Центру Українських Шкільних Рад під головуванням д-ра Б. Білаша, Централя КУК зґолосила до Федерального Уряду в Оттаві аплікацію на частинну фінансову субсидію для видання перманентного квартальника „Український Учитель''. Цей квартальник служитиме як форум виміни досвіду в навчанні української мови та предметів українознавства в Рідних Школах, Курсах Українознавства і Дошкілля, як теж в цілоденних українських і державних школах в Канаді й інших країнах.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

FOUNDED 1893

Ukrainian newspaper published daily except Mondays and holidays by the Ukrainian National Association, Inc., at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302.

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.

Статті і дописи, підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли, незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою. За зміст оголошень Редакція не відповідає.

Передплата: на рік — $30.00, на пів року — $16.00, на 3 місяці — $9.00. Для членів УНСоюзу 65 ¢ міс. За кожну зміну адреси — 25 ¢. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Дивна співпраця

Минулого тижня пресові агенства повідомляли, що в Італії вже формально закінчилася семитижнева урядова криза, спричинена комуністами і республіканцями, та що виконуючий обов'язки прем'єр-міністра Джуліо Андреотті одержав згоду від Центрального Комітету італійської Комуністичної партії та від п'ятьох інших менших політичних угруповань на співпрацю і творення ним нового кабінету. Комуністи в принципі погодились увійти в коаліцію так званних урядових партій, завданням яких є не тільки покликати справно діючий кабінет і випрацювати політичну, оборонну, економічну та інші програми, але перебрати на себе фактичне керівництво державою. Покищо до коаліції входять християнські демократи (партія Андреотті), комуністи, соціялісти, соціял-демократи і республіканці. Шоста політична партія, члени якої називають себе поміркованими лібералами, не погодилась увійти до коаліції з причини надто великих привілеїв для комуністів, які фактично, не бувши навіть в кабінеті, разом з християнськими демократами керуватимуть усіма державними справами, не згадуючи вже про їхнє вигідне становище в парляменті, де до їхнього голосу мусітимуть прислуховуватись інші парляментаристи, собливо ті, які бажають, щоб урядові програми справно функціонували.

Політичні спостерігачі і коментатори, які вже від довшого часу слідкують за подіями в Італії, віднотовують голоси невдоволення з приводу надто великого наближення демократичних партій до комуністів, які, до речі, ще й досі не виреклися марксистсько-ленінських заложень та принципів, особливо диктатури пролетаріяту, хоч одне й друге не відповідає вже потребам сучасного еврокомуністичного руху, до якого формально входять також італійські комуністи. Коментатори покликаються при тому на книжку лідера еспанських комуністів Сантіяго Каррільйо ,,Еврокомунізм і держава'', на перестороги колишнього державного секретаря Генрі Кіссінджера і президента Джіммі Картера, які ствердили, що участь комуністів в італійському уряді може некорисно відбитися на Північно-Антлантійському Оборонному Союзі (НАТО), в якому Італія відіграє ключеву ролю, і на американсько-італійську співпрацю в загальному. Говорячи зрозумілою мовою, уряд з участю комуністів в Італії, чи зрештою в іншій західній країні, тісно пов'язаний співпрацею із ЗСА, не може бути союзником Америки, особливо не може існувати жадної співпраці в ділянці військовій, не говорячи вже про НАТО, який є оборонним союзом загрожених збройними силами Совєтського Союзу і держав Варшавського Пакту західньо-европейських держав.

Італійська преса цілком слушно запитує, чи на випадок оборонної війни з Совєтським Союзом західні комуністи будуть готові виступити чинно в обороні капіталістичного Заходу? І відповідає: якщо б таке мало статися, то комуністи мусіли б виректися не тільки марксистсько-ленінської ідеології, але також самої назви ,,комунізму'', бо одне і друге не вкладається в людське поняття.

Нова ситуація в Італії може спричинити ще чимало клопотів самим італійцям і їхнім союзникам, зокрема З'єднаним Стейтам Америки, які двигають головний тягар відповідальности за дальшу долю вільної частини світу. Прямому нападові комуністів на демократичну країну ЗСА можуть супротивлятися навіть збройно, але легальний прихід комуністів до влади, як це може трапитися в Італії, а завтра може те саме повторитися у Франції, дуже ускладнює цілу справу. Покищо не відомо, яке становище займе до італійського випадку Вашінґтон, але цілком певно, що відносини між Білим Домом і Римом в новій ситуації можуть тільки охолонути.

Роксоляна Гарасимів *

НАШІ КРЕДИТОВІ КООПЕРАТИВИ

(1)

Коли виникла думка завершити існуючу сітку наших кредитових кооператив Централею, з нею зродилася й візія розбудови громадсько-економічного життя на базі кооперації. Саме тому, коли в березні 1957 р. засновано в ЗСА Т-во Української Кооперації (ТУК), тобто теперішню ЦЕНТРАЛЮ УКРАЇНСЬКИХ КООПЕРАТИВ АМЕРИКИ (ЦУКА), її завданням, крім творення нових кредитових кооператив та координації їхньої праці, була ще й розбудова господарського сектора нашого суспільного життя. Одначе, буденна дійсність, спричинена частково невистачальним бюджетом і невистачальним апаратом працівників, звузила цю діяльність лише до сектора кредитових кооператив, хоча нині членами ЦУКА є ще три інші некредитові кооперативи.

За час свого існування ЦУКА може почванитися заснуванням 17-ох нових кредитових кооператив, публікацією статтей та інформацій в українських періодиках на господарсько-економічні теми та успішним розв'язанням проблем наших чотирьох кредитівок, яким загрожувала ліквідація. Одначе, тепер, у 20-річчя заснування нашої кооперативної Централі, нам треба проаналізувати можливості дальших дій ЦУКА і призадуматись при цьому, чи ця установа спроможна розв'язувати в сучасній формі проблеми завтрішнього дня.

Кредитові кооперативи — це вклад нової еміґрації в економічно-господарське життя української спільноти в ЗСА. Традиції кооперації з Рідних Земель знайшли тут своє застосування у формі фінансових інституцій. Поставши в 1950-их рр. як громадські установи, вони росли та розвивалися з розквітом наших громад. Без сумніву, проблеми мови, недостача матеріяльних засобів, необізнаність із системою життя нового місця поселення та проживання у замкнених громадах (щось ніби в ґеттах), а при цьому прагнення діяти в гурті своїх знайомих чи земляків, сприяли тоді розвиткові цих інституцій.

Однак нині нам треба усвідомити собі, що чинники, які об'єднували українську спільноту, ступнево, але безупинно ослаблюються й перестають діяти; що наші різні своєрідні ґетта, які до того часу керували громадським життям нашої спільноти, маліють при відході старших і розселенні родин; що українська рідна мова, як дуже важливий і досі єдиний чинник порозуміння, починає втрачати, на жаль, свою вагу і значення; що віддаль (невідома досі проблема) стає поважною перепоною у всьому зорганізованому житті. Все це, очевидно, відбивається і на фінансовому відтинку, де особистий контакт все ще грає дуже важливу ролю.

Такі коливання у громаді починають захитувати дальший ріст наших кредитових кооператив, і то в той час, коли кооперація в ЗСА у своєму повному розквіті. За доступною нам з-перед року статистикою, тут існує понад 23 тисячі кредитових кооператив, з приблизно 40 мільярдами оборотового капіталу. А згідно зі статистикою останніх п'яти років, ощадність у цих кооперативах подвоїлась.

Аналізуючи стан наших кооператив — членів ЦУКА, себто 29 кредитових кооператив, приходимо до висновку, що їх можна поділити на чотири окремі групи: 15 кредитівок з оборотовим капіталом нижче одного мільйона; 7 з оборотовим капіталом між 1 і 3.5 мільйона; 4 з оборотовим капіталом між 5 і 6.2 міл. та 3 з оборотовим капіталом вище 10 мільйонів.

На 29 кредитівок половина, себто 15 на 14, оперують капіталом нижче одного мільйона. Це значить, що половина неспроможна дати членам повного цілоденного обслуговування і не в силі включитися у нові можливості, які існують, як напр. електронічне переливання фондів, чи так зв. ,,поінт оф сел терміналс". В цій категорії навіть висота позики обмежена до 10% капіталу, себто нижче 10,000 дол., а ця сума на сучасний стан інфляції зовсім невелика. Така кредитівка не сповняє, отже, функції фін. інституції в громаді; а якщо навіть на сьогодні цього типу кооперативи виправдали своє існування в громаді, то ще не значить, що їх дальше існування не загрожене.

Розмах та ріст інституції віддзеркалюється відношенням позик до вкладів. Чим більша сума випозиченого капіталу, тим більша доходовість, а це заразом і доказ зрілости інституції у фінансовому плянуванні.

Кредитові кооперативи були створені для видачі дешевого кредиту, а тому їх продукт, себто їх головне завдання — це позички. Від якости і кількости позичок залежить розвиток кредитівки, її доходовість, якість і кількість персоналу, ба навіть економічний розвиток громади, яка має безпосередні користі у формі заощаджень та фінансового забезпечення своїх членів. Для видачі позик необхідні вклади, і тому чим краще розвинений та розпрацьований відділ позичковий, тим краще працює відділ вкладів. Коли ж відношення є навпаки, себто коли мало вкладів ульоковано у позики, то це, очевидно, відбивається на доходовості інституції і на її дальшому розвиткові. Це відношення у наших кредитових кооперативах не скрізь однакове.

У першій групі таке саме відношення у половини наших кредитівок дуже добре; в середньому воно дає 89.6% в той час, коли в американських кредитівках цього типу ця середня становить 84%. Зате у другій половині першої групи це відношення становить 39.7%. У другій групі, з вкладами між 1 — 3.5 міл. долярів, середня цього відношення становить 75.1%; але ж коли взяти три кредитівки з найвищим відношенням, то ця середня становить 98.2%. У третій групі бачимо вклади між 5 — 6.6 міл. дол. І тут цікаве явище, бо, за вийнятком однієї, яка має відношення 78.5%, середня дуже низька, бо показує всього 50.9%.

Погано під цим аспектом виглядає четверта група, де, поза найбільшою кредитівкою, в якій відношення виявляється 80-ма відсотками, всі інші кредитівки цієї групи виказують 42.8%.

Беручи до уваги всі 29 кредитові кооперативи, загальна середня становить 64.3%, себто на 19.7% нижче загальної пересічної. Льоката цієї різниці у позичках відразу піднесла б нашу доходовість та дала б поштовх до дальшого росту кооперативи.

У загальному ці дані вказують на певні недотягнення та брак аґресивности у веденні інституції. Цікаво, що найкраще виглядають кредитівки з малим капіталом, хоч більшість американської економіки діє на базі ,,великого".

Крім внутрішніх чинників, які впливають на ріст наших кредитівок, діють ще і зовнішні. Стабільність фінансового сектора сьогодні вже захитана. Прикладом цього є банківництво, яке донедавна стояло осторонь життя, тримаючись своїх давно вироблених засад, та гордилось своїм консерватизмом. Темп життя та вимоги зовнішнього світу, потреба пристосування до нової техніки та нових обставин, ріст інших фінансових інституцій, а впарі з цим і конкуренція — зрушили і цього велетня консерватизму та внесли дух змін, які вже сьогодні змінили обличчя цілого фінансового сектора. До того появилася вже певна тенденція зрівняти у правах усі фінансові інституції. Доказом цього є остання зміна закону (з квітня 1977 р.), яка продовжила мортґеджові позики до 30-ти років і дала змогу окремим дирекціям кооператив формувати власну позичкову політику, уможливила так. зв. ,,лайнс оф кредітс", та дала почин до творення консорціюмів. А коли додати до цього відсутність молодих професійних сил, які мали б заступити давнього типу наших кооператорів, та відсталість у технічних новинах, то майбутнє нашої кооперації поважно загрожене.

(Продовження буде)

* П-і Роксоляна Гарасимів є екзекутивним директором кредитової кооперативи ,,Самопоміч" у Чікаґо.

Богдан Винар

БІБЛІОТЕКА УКРАЇНСЬКОЇ НАУКОВОЇ ФУНДАЦІЇ

III

Значно краще представляється ситуація в американських інституціях. Поважне число американських бібліотек має дуже поважні збірки україніки. Найбільшими колекціями є Конгресова Бібліотека у Вашінґтоні та Публічна Бібліотека у Ню Йорку, як і також університетські бібліотеки — Гарвард, Індіяна, Іллінойс, Чікаґо, Міннесота із значними українськими архівами тощо. Українські фонди у згаданих бібліотеках зібрались у немалій мірі завдяки праці українських бібліотекарів і деякі з них, як наприклад, бібліотека Інституту Українських Студій у Гарварді, поволі починає розгортати поважну бібліографічну роботу.

У тому відношенні бібліотека Української Наукової Фундації належить покищо до менших одиниць, нараховуючи всього 5,000 томів та біля 500 назв журналів та періодичних серйозних видань. Було б зайво для нас робити заходи для дуплікування вже існуючих поважних фондів україніки. З другого боку, не зважаючи на існування поважних колекцій україніки, питання бібліографічного обліку чи точніше документації українських видань не є покищо поставлене на потрібний професійний рівень. На жаль, багато українських видань, що появилися з рамені українських інституцій також і англійською мовою, майже зовсім не реєструються у загальних американських бібліографічних довідниках, як наприклад, у широко відомому щорічнику ,,Books in Print", як і зрештою також і в спеціялізованому щорічнику ,,The American Bibliography of Slavic and East European Studies", що його видає Американська Асоціяція для Вивчення Слов'янських Студій (АААСС), в останніх роках у співпраці з Конгресовою Бібліотекою. До речі, для збереження авторських прав, тільки деякі українські публікації надсилаються до окремого відділу Конґресової Бібліотеки, і такі праці можуть, але не мусять бути поміщені у друкованому юнійному каталозі цієї установи. Саме згаданий каталог Конгресової Бібліотеки є мабуть нерідко одиноким джерелом для знайдення українських праць, що ними цікавиться дослідник української проблематики, якому не конечно можуть бути відомими і так досить скромні українські бібліотечні видання. На увазі маємо такі видання, як неперіодичний ,,Бібліографічний покажчик української преси поза межами України'' О. Фединського, ретроспективні бібліографії україніки англійською мовою та індекси Р. Вереса, ретроспективна бібліографія україніки англійською мовою О. Соколишина, бібліографія видань жіночої творчости поза межами України Наталії Чапленко, бібліографія видань української еміґраційної літератури Богдана Романенчука та ін. За тридцять років нашого перебування в Америці була тільки одна спроба реєстрації всіх еміграційних видань. На увазі маємо ,,Річник української бібліографії" (видання УВАН, 1957 р.), який, крім першого випуску, далі не появляється, мабуть у зв'язку з фінансовими труднощами, а може і браком людей. Саме недавно появився бібліографічний довідник Романа Вереса ,,Україніка діяспорна за роки 1973, 1974 і 1975" (Чікаґо, Український Бібл. Дов. Центр, 1977, 63 стор.), що нараховує 679 позицій, крім монографічних видань, також серійні видання, брошури і навіть деякі окремі відбитки журнальних статтей. Очевидно, як і згадує автор у передмові, згадана публікація не є повним обліком всіх видань, бібліографічні описи не завжди точні чи повні, бо українські видавництва чи окремі автори не прислали йому всіх своїх видань і треба було їх розшукувати... з пресових повідомлень! Не зважаючи на такі чи інші недотягнення у нашій бібліографічній роботі, всі ці почини слід піддержати і українським бібліографам можна побажати тільки дальших успіхів у їх нелегкій роботі, що чомусь так мало зрозуміння знаходить в українському суспільстві. Нам здається, що спільними силами зацікавлених бібліографів та окремих установ можна поробити певні заходи для створення потрібного щорічника української бібліографії та перевести докладний облік всіх українських видань поза межами України. Таке видання треба видати в англійській мові і з рамени американського видавництва, що спеціялізується у видаванні бібліографічних довідників. Можливо, що принайменше для започаткування цього дуже потрібного проєкту можна б покищо перевести тільки облік наукових праць на зразок згадуваної вже раніше праці Петра Зленка і таким чином подати у бібліографічному довідникові ретроспективний опис видань наших установ, їх членів, окремих учених, які з тих чи інших причин не співпрацюють з українськими установами, та праці не-українців, які переважно публікуються в сотнях різних журналів. Бібліотека Української Наукової Фундації могла б зреалізувати цю справу, якщо, очевидно, одержить потрібну піддержку від заінтересованих установ та окремих людей. Конкретно говорячи, крім предметного каталогу можна майже при мінімальній витраті праці запровадити також хронологічний каталог, що саме може послужити базою такої праці.

Тих кілька думок про вже переведену і намічену працю бібліотеки УНФ ми хочемо подати на сторінках ,,Свободи" для інформації ширших кругів українського громадянства у надії, що наші покищо скромні почини піддержить. Радо обміняємось інформаціями з всіма заінтересованими людьми, зокрема українськими бібліографами, та сподіваємося, що занедбану ділянку української документації можна буде вже в скорому часі поставити на належній професійний рівень.

Адреса бібліотеки: The Library, Ukrainian Research Foundation, Inc., 6931 South Yosemite Street, Englewood, Colorado 80110.

(Кінець)

Р. Горачук

КАЯТТЯ І ПРОЩЕННЯ

,,Осерваторе Романо'' в редакційній передовиці гостро скритикував тих італійців, які врятувались під час окупації Італії німцями в Другій світовій війні, а тепер відмовилися простити своїм ворогам. У статті згадується про смерть нациста Губерта Каплера, який помер на рака 9-го лютого ц. р. в західньо-німецькому місті Сольтав, куди його привезла жінка, викравши його із шпиталю в Римі. Він був засуджений на досмертну в'язницю за розстріляння 335 італійців, цьому 70 жидів. У статті сказано, що багатьом з-поміж тих, які залишились в живих, забракло сили побороти себе і простити. ,,Справа в тому, що ми як християни, відчуваємо, що не можемо похвалити тієї оконечної неугнучкости... Навіть найбільш нелюдському і зненавидженому переслідувачеві годі відмовити оконечно навернутися, бо тоді позбавляється його права визвольного спасіння й у всякому разі людського співчуття''.

Сімон Візенталь, який має у Відні бюро для вісліджування воєнних злочинців, говорить на цю тему в своїй книжці ,,Sunflower'' (Schocken Books, 1976) Він розповідає про молодого жида (себто про себе самого), якого забрали до переходового військового шпиталю з табору смерти й повели до ліжка німецького жовніра, голова якого була цілком закутана бандажами. Вмираючий жовнір напомацки простягнув руку до жида і перериваним шептанням признався, що брав участь у спаленні всього жидівського села. Жовнір, жахаючись умерти з такою тяжкою провиною, благав в жида прощення. Візенталь слухав розповіді жовніра кілька годин — борячись з жахом і співчуттям для вмираючої людини — вкінці вийшов з кімнати без слова.

Багато пізніше, після війни, мучений так своїм учинком, або радше браком учинку, Візенталь післів цю розповідь понад 30 провідним філософам, теологам, академікам і письменникам, бажаючи знати їхню думку про цю справу. Наскільки можна було прослідити їх ідентичність, то мало що не всі жиди були думки, що Візенталь повинен був простити вмираючому жовнірові. Християни, католики та протестанти були поділені. Католицьке становище представив Візенталь у своїй книжці в особі теолога Болєка, який був теж у тому концентраційному таборі. Його погляд подібний змістом до статті в в ,,Oservatore Romano".

Боляк каже Візенталеві: ,,В нашій релігії каяття це найважливіший елемент у шуканні прощення... А він, умираючий жовнір, напевно покаявся. Ви повинні були тоді подумати про щось: тут був умираючий чоловік, а ви не зуміли задовольнити його останнього прохання''. ,,Це власне мучить мене'', відповів Візенталь. ,,Одначе бувають деякі прохання, яких людина попросту не може задовольнити''.

Тому кілька літ Візенталь в інтерв'ю сказав, що є різні речі, які він міг зробити в імені 6 мільйонів. Одна річ, якої він не міг зробити в їх імені, це було прощення.

Константин Біда

ЗАВДАННЯ І ЦІЛІ ПАТРІЯРШОГО ФОНДУ

Українське громадянство проявило велику жертвенність у відношенні до потреб своєї культури, Церкви і науки. Але жертвуючи свою лепту чи своє майно на громадську ціль, люди не завжди добре зорієнтовані у цілях та завданнях тих громадських чи культурних починів, для яких складають свої пожертви. Інколи широко дискутується питання потреби і завдання Патріяршого Фонду, про якого цілі, як ми мали нагоду переконатись, громадянство не завжди як слід зорієнтоване. Ціллю цієї статті — зацитувати коротко факти, що стосуються пророблено праці Верховним Архиєпископом, Патріярхом Йосифом, за останніх п'ятнадцять років, праці, що мусіла і в майбутньому мусить опиратись на фінансовій допомозі широких кругів українського громадянства.

Коли на початку 1963 р. розійшлася вістка, що завдяки старанням папи Івана XXIII по довголітньому ув'язненню звільнено з большевицького концентраційного табору Митрополита Галицького, Йосифа Сліпого і дано йому дозвіл на виїзд до Риму, українське суспільство пережило небуденну хвилину. Мрією неодного з нас було зустрінути великого Ісповідника віри, який майже двадцять років у жорстоких большевицьких тюрмах зносив тортури і готов був на мученицьку смерть за великий ідеал своєї Церкви і свого народу. Поворот Митрополита Сліпого із сибірської в'язниці у вільний світ було ділом Провидіння і так зрозуміло це українське суспільство. Послабленому історичними негодами народові Провидіння повернуло голову Української Католицької Церкви, людину невгнутого принципу, небуденної енергії і глибокої візії на духові і культурні потреби свого народу.

Від звільнення Митрополита Галицького Йосифа Сліпого до сьогодні минуло п'ятнадцять років. Приглянься коротко вислідам праці, пророблено за цей відносно короткий промежуток часу людиною, якої 85-літній ювілей з дня народження ми святкували осінню минулого року.

Рамки цієї статті не дозволяють кинути повне світло на всі надбання нашої Церкви і культури за останні роки, від приїзду Митрополита-Ісповідника до Риму — досьогодні. На них ми не могли здобутись за довгі роки у минулому. У Римі сьогодні церква св. Софії, прикрашена мистецькою мозаїкою — свідоцтво української релігійної культури; тут величавий манастир Отців Студитів, величава будівля в центрі Риму (колишня резиденція українських митрополитів в цьому місті, тепер врятована перед комерційними спекулянтами), в якій знаходиться церква, музей української культури і пансіон. Усе те придбано Патріярхом Йосифом в останніх роках, який у своїм далекозорім погляді на потреби української культури і на потребу її пропаґанди в західньому світі, так речево запрезентував її у Римі, важливому культурному і релігійному центрі західньої Европи.

Проте, з усіх надбань Патріярха Йосифа для нашої Церкви і культури до найважливіших належить оснування Українського Католицького Університету в Римі. Роля і значення цієї академічної інституції для української Церкви і культури не усім добре відома. Поза програмою літніх курсів в цій інституції, що оголошуються кожного року в пресі, громадянство незорієнтоване як слід у структурі цієї важливої української академічної інституції та у змісті пророблено тут праці. Широкому українському загалові мало відомо, що в цьому унверситеті є такі факультети як Філософічно-гуманістичний, теологічний, факультет правничих і суспільних наук і факультет природничих і математичних наук. Найкраще розвинені ті факультери, які мають безпосереднє відношення до української Церкви і культури, а саме теологічний і філософічно-гуманістичний факультет. Тут кожного року студіює певне число студентів теології український обряд та інші предмети, які потрібні українським священикам у їхній майбутній душпастирській праці серед українського суспільства. В рамах філософічно-гуманістичного факультету кожного року організується тут літні курси, на які з'їжджається молодь з різних країн, щоби послухати викладів з таких українознавчих ділянок, як українська література, мова, історія, мистецтво, історія української Церкви і т.д.

Не мусимо підкреслювати значення цих курсів для української молоді, яка студіює в чужих високих школах, не маючи можливости поширити свого знання в українознавчих дисциплінах.

Але не тільки в начальній ділянці значення Українського Католицького Університиту в Римі. Наукові видання цього університету своїм числом перевищили видання будь-якого наукового нашого осередку у вільному світі, які появилися за останніх п'ятнадцять років. Ці видання — це не тільки продовження наукових видань Української Духової Академії у Львові. Тут у цьому відносно короткому часі постали нові серії, що свідчать про інтенсивність наукової праці в цьому осередку, який в дійсності є новим цінним науковим інститутом в західньому світі. Приглянься серіям цих наукових видань, до яких належать: ,,Праці Греко-Калицької Академії у Львові і Університету св. Климента в Римі'', ,,Історичні Документи'', ,,Праці Українського Богословського Товариства", ,,Видання Духовної Семінарії", ,,Праці Кардинала Йосифа Сліпого", ,,Архів Семінара Історії", ,,Богословія", ,,Богослужбові і Богомільні Писання Верховного Архиєпископа-Митрополита", ,,Богогласник Верховного Архиєпископа Візантійського Українського Обряду", ,,Научні і Літературні Публікації Студіон Студитських Манастирів", ,,Видання Мистецько-Історичного Семінара", ,,Журнал Філологічного Семінара", ,,Популярні Видання Богословського Факультету УКУ ім. Св. Климента Папи", ,,Інші Видання Академії". В кожній із цих серій, зокрема у серіях ,,Видань Українського Католицького Університету ім. Климента Папи", ,,Документів", ,,Богословії", ,,Благовіснику" і ,,Праць Українського Богословського Наукового Товариства" появилось уже дуже багато цінних томів, які становлять цінний вклад в українську науку і культуру.

Треба подивляти, що цю велику працю пророблено за ініціятивою і трудом однієї людини, Патріярха Йосифа, з поміччю тільки кількох співробітників, які безкорисно, для добра української Церкви і культури, жертвують свою працю і знання.

Очевидно, без фінансової допомоги українського громадянства було б неможливо збудувати Український Католицький Університет в Римі і за п'ятнадцять років пробробити в ньому цю неймовірно велику наукову роботу. Вдержання університету і продовження його навчальної а передусім науково-видавничої праці, залежить виключно від фінансової допомоги українського громадянства, від успіху праці Патріяршого Фонду, головною метою якого є вдержання Українського Католицького Університету, його видавничо-наукової праці і забезпечення цієї праці на майбутні роки. Спрямування українського гроша через Патріярший Фонд на цю велику ціль є одним з дуже важливих завдань українського громадянства під сучасну хвилину. Жертвуючи свою лепту на цю велику ціль, станемо осторонь тих, яким інтенсивна наукова праця для української культури і Церкви є сіллю в оці, або тим, які не зрозуміли історичного значення цього важливого, українського релігійного і культурного осередку.

ШАНОВНІ ДЕЛЕҐАТИ Й ДЕЛЕҐАТКИ 29 КОНВЕНЦІЇ УНСОЮЗУ! КОНВЕНЦІЙНА ОРГАНІЗАЦІЙНА КАМПАНІЯ, МЕТОЮ ЯКОЇ Є ПРИДБАННЯ 3,000 НОВИХ ЧЛЕНІВ, ВЖЕ ПОЧАЛАСЯ. ПРОСИМО ВАС ПАМ'ЯТАТИ ПРО „ДЕЛЕҐАТСЬКУ ДЕСЯТКУ" НОВИХ ЧЛЕНІВ! ВАШ ГОЛОС БУДЕ ТИМБІЛЬШ ПЕРЕКОНЛИВИЙ, ЧИМ БІЛЬШЕ НОВИХ ЧЛЕНІВ ВИ ЗОРГАНІЗУЄТЕ ДО КОНВЕНЦІЇ

Відзначення 60-річчя Української Незалежности та 35-ліття Повстанчої Армії в Бостоні

Бостон, Масс. — Богослуженнями в обох українських церквах, телевізійною програмою і святочним бенкетом відзначив Бостон Свято Незалежности та 35-ліття УПА. Заходами українських організацій міста Бостону під протекторатом Відділу УККА, цьогорічне святкування проходило в такому порядку: 1. Підписання проклямації в губернатора та посадника міста Бостону в присутності представників Організацій, дня 13-го і 17-го січня 1978 року; 2. Піднесення українського прапора на міському ратуші 20-го січня; 3. Святочна телевізійна програма дня 23-го січня; 4. Святочний бенкет в Шератон-Тара готель дня 29-го січня; в останню неділю перед бенкетом було відслужено Богослужби в обох церквах в наміренні українського народу. Піднесення українського прапору не відбулося, з огляду на сильні сніговії, які навістили в цей день Бостон.

У понеділок, 23-го січня ц.р. по полудні на телевізійнім каналі 4-ри відбулася коротка святочна програма, що її зорганізувала Марія Вальцер-Гусак. Програму перевела пані Таня Давйон, а народні танці виконали Марія Гапій і Оксана Микитин, члени СУМА в Бостоні. Програма була надзвичайно успішною.

Управа Відділу УККА в Бостоні запросила до участи в бенкеті кардинала Мадейроса, сенатора Брука, конгресмена Мовклей, губернатора стейту Массачуссетс, посадника Бостону, литовців, лотишів, поляків і вірменів.

Бенкет розпочато молитвою, яку провів о. протоієрей Мирох Пахолюк, парох української православної церкви в Бостоні. Відкриваючи святочний бенкет, голова Відділу УККА інж. Конрад Гусак привітав гостей, український нарід в поневоленій Батьківщині і всіх українських військових ветеранів, попросивши всіх встати, щоб хвилиною мовчанки вшанувати пам'ять тих, які творили це діло і склали своє життя зі зброєю в руках за найвищі національні ідеали, за свободу українського народу та його державу. Далі промовець у своїм вступнім слові підкреслив заслуги героїчної боротьби українського народу проти напасників, яка створила невмирущі традиції та дороговкази на майбутнє, а через боротьбу Українських Повстанців і дію підпільних сил УВО, ОУН, та через героїчну боротьбу Української Повстанської Армії під час Другої світової війни український нарід довів свою тверду волю жити вільним і незалежним державним життям. Накінець передав провід бенкету майстрові церемонії громадському діячеві мґрові Орестові Шудлюкові, містоголові і керівникові зовнішніх зв'язків УККА побажавши всім смачного та веселої забави.

По обіді мгр Орест Щудляк покликав до слова головного промовця в особі проф. д-ра Омеляна Пріцака, професора історії, і директора Українського Наукового Інституту при Гарварді. Доповідач подав історичні факти про перебіг подій в часі визвольних змагань Українського Народу за Незалежність і Соборність Української Держави. Дальше слідували усні привіти від Сити Голл, від литовців а також відчитано писемні привіти від кардинала Мадейроса, єпископа Василя Лостена та інших. Відчитано також проклямації від губернатора і посадника міста Бостону, прочитали Орися і Марійка Ґалонжка.

У мистецькій програмі брав участь жіночий хор СУМА, під проводом Галини Курило. Сольовий спів виконав проф. Остап Струмецький, по якому слідував дует: професор Остап Струмецький і професор арт.-маляр Микола Голодик, при фортепіяні Мирослав Вінтонів.

Бенкет закінчено молитвою, яку провів о. декан Петро Огірко, парох української католицької церкви, та національним гимном.

До танців приграва́ла оркестра з Гартфорду. — В перерві, поміж танцями, Конрад Гусак голова ОБВУА в товаристві Лариси Діяк і мгр Ореста Щудляка перевів акт відзначення Хрестом 60-ліття Незалежности Української Держави, який отримали сотник Конрад Гусак, вістун Степан Сідлярчук, ст. десятник Володимир Федорів, і ст. десятник Григорій Гриценко. Участь у бенкеті брало понад 250 осіб. Підготовою бенкету займалася Лариса Діяк, освітній референт Відділу УККА в Бостоні як голова, Марія і Сергій Кайко, скарбник Відділу, Ольга Щудляк секретар Відділу, і багато інших — членів банкетового Комітету з різних Організацій. Бенкетовий комітет вив'яззався зі свого завдання блискучо, за що належиться велика похвала.

Управа Відділу УККА в Бостоні зокрема висловила подяку інж. Іванові Макаревцеві, артистові маляреві за те, що він подарував образ на виграшу, яка принесла досить відповідний прибуток. Також велика подяка голові Відділу СУА в Бостоні Марії Турко, за влаштування виставки народного мистецтва на бенкеті.

В першу річницю св. п. Іванни Бенцаль

11-го січня 1977 р. відійшла від нас незабутня, заслужена громадянка Іванна Бенцаль. Св. п. Іванна Бенцаль походила зі села Угнова повіт Бережани, Західня Україна. Коротко після приїзду до Америки вона включилася в громадську працю, що її виконувала до останньої хвилини свого трудолюбимого життя. До Союзу Українок Америки вступила в 1937 р. Працювала довгі роки в Головній Управі СУА, займаючи різні пости защо була відзначена як Почесна Членка, одержуючи золоту відзнаку на Ювілейній Конвенції з нагоди 50-ліття СУА. Покійна була співосновницею Окружної Управи СУА в Ню Йорку і її 18-літньою головою. Будучи головою Окружної Управи, коли в 1944 р. заіснувала потреба допомоги скитальцям, тоді при ЗУАДКомітеті створилася Жіноча Секція допомоги, що її очолила св. п. І. Бенцаль, із рамени якої ревно допомагала скитальцям, зустрічаючи їх кожного дня у пристані. Вона також належала до Переселенчого Осередку при ЗУАДКомітеті. У справі спровадження дітей-сиріт ЗУАДКомітет влаштував бенкет в травні 1946 р., на якому промовляла св. п. І. Бенцаль, що входила до Конгресового Комітету Українського Жіноцтва, який був скликаний в листопаді 1948 р. у Філядельфії. У 1953 р. взяла участь у Конвенції Національної Ради Жінок. Належала вона також до Американського Червоного Хреста в Ню Йорку, до якого належали самі українки, як знаємо, що в часі Другої світової війни Америка потребувала різної допомоги. Вони займались збиранням одежі, окулярів і т. д. для потребуючих. як ми вже згадали, що св. п. І. Бенцаль була 18 років головою Окружної Управи СУА в Ню Йорку, відтак працювала на різних постах в Окрузі до останньої хвилини її життя. За великий вклад її праці для Округи нагороджено її відзначенням „Почесною Головою Окружної Управи СУА". Будучи активною в громаді вона очолювала кілька років Світову Жіночу Виставку, яка відбувалася в Ню Йорку напротязі довгих років. Вона була Почесною Членкою І Відділу СУА, та членкою 4-го Відділу СУА в Ню Йорку, а також співосновницею УККА, та його членкою. Брала участь у всіх Конгресах, збирала Національний Даток між членками І Відділу СУА. Була також співосновницею Об'єднаного Комітету Українсько - американських організацій Ню Йорку, де займала різні пости в Управі протягом довгих років аж до кінця життя, де була членом Контрольної комісії.

Покійна св. п. Іванна Бенцаль відзначалася великою скромністю. Була учинна, терпелива, справедлива і добра дорадниця. вона посвятила своє життя для громади, вміла працювати, однак її скромність переважала і вона не вміла говорити про свої заслуги. Українська громада в Ню Йорку втратила незаступиму одиницю. Як заслужену громадянку її відзначено 4-го грудня 1976 р. на бенкеті з нагоди 200-ліття Америки та 100-ліття українського поселення в Америці.

В похоронних відправах членки СУА взяли численну участь. Панахиди були відправлені протягом двох днів. Над відкритою домовиною Покійну прощала голова СУА Іванна Рожанковська. Від Окружної Управи Відділу СУА промовляла голова Марія Томоруг. Від 4-го Відділу СУА голова С. Серефин та дуже зворушливо промовляла голова І Відділу СУА Леся Ґой. Від УККА прощав Покійну мгр Іван Базарко. В день похорону тлінні останки Покійної внесено до церкви св. Юра в Ню Йорку в супроводі прапору СУА та членок які стояли двома рядами при внесенні домовини до церкви та винесенні з церкви. Відтак тлінні останки Покійної похоронено на цвинтарі Лейквуд Парк в присутності її родини та друзів.

Михайлина Баран

Ділимося сумною вісткою з Ріднею та Знайомими, що 19-го січня 1978 р. у Львові, відійшла у Вічність по тяжкій недузі, наша Найдорожча МАМА, СЕСТРА і БАБЦЯ

бл. п.

ОЛЬГА ШКЛЯР

з роду ДОВГАНЬ

Покійна народилася 20-го лютого 1900 р. в Гиличках.

Горем прибиті:
брат — ЕВГЕН з дружиною ВІРОЮ, Маямі
дочка — ІРЕНА з мужем РОМАНОМ і дітьми в Україні
син — ЯРОСЛАВ з дружиною ЛЮБОЮ з синами, Монтреаль

Академія для вшанування Патріярха Йосифа І

Відділ Т-ва за Патріярхальний Устрій УКЦ в Озон Парку, Н. Й. відзначив святковою Академією 86-ліття народження і 15-ліття перебування у вільному світі Їх Блаженства Патріярха Йосифа І. Академія відбулася 19-го лютого ц. р. в залі місцевої церкви св. Покрови.

Після молитви, яку провів парох церкви о. крилошанин Любомир Мудрий, ведучий програмою свята, голова місцевого Відділу „Т-ва за Патріярхат" Роман Крупка привітав присутніх і в своєму слові згадав про заслуги Патріярха для закріплення Помісної УКЦ і Патріярхату та про перешкоди й труднощі, які Він мусить перемагати на шляху до своєї мети.

Церковний хор відспівав Д. Бортнянського „Як славний, сильний Господь в Сіоні..."

В центрі програми Академії була доповідь о. прелата Климентія Прийми, який теологічно-філософськими, канонічними й історичними аргументами обґрунтував Помісність УКЦ якою вона втішається від початку свого існування, як рівна поміж рівними Помісними Церквами інших католицьких обрядів, що об'єднані в одній Соборній Христовій Церкві, і центром, і остоєю якої є Петрова Скеля. Невідлучним атрибутом Помісности Церкви є патріярхальний устій. Якщо в нашій Церкві цей процес ще не завершився, то винні в тому не так ватиканські чинники, які протиставляться йому, а радше через свою ментальність, ніж ворожість, як передусім вся наша національна спільнота, яка не з'ясовує собі ваги і значення Помісности і Патріярхату. Щойно Муж Провидіння Патріярх Йосиф І після свого чудесного звільнення з заслання поклав тривкі підстави під Помісність і Патріярхат і усвідомив нашому загалові і світові права УКЦ.

У програмі Академії були дві деклямації — „Поклін Патрярхові" М. Борисюка у виконанні Соні Мідяної і Тамари Коваль та „Обранець правди" Р. Завадовича, яку збірно виконали учениці 8-ої кляси місцевої школи українознавства — О. Ходоба, І. Івасишин, Х. Содоль, Н. Коваль і Г. Гарматій. Деклямації підготовив учитель Р. Мізур.

Г. Гарматій відіграла на бандурі кілька народних пісень і відспівала під акомпаньямент бандури композицію до слів Т. Шевченка.

Після відспівання хором і присутніми на залі многоліття Патріярхові Академію закінчено релігійно-патріотичною піснею „Боже великий, Творче всесильний..."

[в. б.]

ВСТУПАЙТЕ В ЧЛЕНИ УНСоюзу!

У СІМНАДЦЯТУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ Дорогої, Незабутньої СЕСТРИ

бл. п.

ЛЮБИ з БІЛИНСЬКИХ ЛИСЯК

У ЇЇ ПАМ'ЯТЬ складають 250.00 долярів на УКРАЇНСЬКІ СТУДІЇ у ГАРВАРДІ

Д-р НАДІЯ СОРОКІВСЬКА з чоловіком Д-ром ВСЕВОЛОДОМ та сином АНДРІЄМ

Сан Фраціско, Каліф.

В СОРОКОВИЙ ДЕНЬ БОЛЮЧОЇ ВТРАТИ нашого Дорогого МУЖА і БАТЬКА

бл. п.

д-ра мед. ІГОРЯ ЦИМБАЛІСТОГО

буде відправлена

СЛУЖБА БОЖА з ПАНАХИДОЮ

в суботу, 18 березня 1978 р., о год. 9-ій ранку

в Катедральному Соборі

Святого Князя Володимира в Чікаго, Ілл.

2250 Вест Кортез вул.

Просимо Родину, Приятелів і Знайомих помолитися з нами в цей день за спокій душі Покійного.

Дружина ЗІРКА ЦИМБАЛІСТА із синами: ПАВЛОМ і ЮРІЄМ

ПОДЯКА

Після втрати нашого Найдорожчого МУЖА і БАТЬКА

бл. п.

Д-ра АНТОНА ВІТКОВСЬКОГО

від імені цілої Родини складаємо із глибини душі нашу щиру подяку Рідні, Приятелям, Знайомим і всім Людям Доброї Волі, які розрадою, співчуттям та моральною піддержкою дали нам незабутні докази любови та пошани до Покійного.

В першу чергу висловлюємо нашу найсердечнішу подяку Всесвітлішим і Всечеснішим Отцям собору свв. Володимира і Ольги: о. д-рові І. Тилявському за відправлення Парастасу та співчуття, о. мітратові М. Бутринському, о. крилошанинові П. Джулинському та о. М. Головатому за відправлення Панахиди та співчуття. Отцеві І. Кротицеві за переведення похоронних обрядів і зворушливу проповідь у соборі та відпровадження Покійного на місце Вічного Спочинку.

Щиро дякуємо Всечесним Отцям церкви св. Йосафата: о. Й. Шарому та о. Д. Ковальчикові за відправлення Панахиди та співчуття.

Щире Спасибіг чоловічому хорові собору свв. Володимира і Ольги „Прометей" і його диригентові п. Р. Андрушкові за участь у Панахиді, а зокрема, сердечна подяка п. Й. Пачовському за відспівання Парастасу й всіх похоронних відправ.

Невимовно вдячні ми Всім, що прощали Покійного під час Панахиди: п. д-рові Р. Оришкевичеві — від Іллінойського Відділу Лікарського Товариства Північної Америки, п. інж. Ст. Ґоляшеві — від парафії собору свв. Володимира і Ольги та п. інж. О. Гарасовському — від Товариства Оборони Традицій Української Католицької Церкви, які в своїх теплих словах підчеркували характер Покійного, як людини, як християнина, як громадянина і як професіоналіста.

Велика наша подяка приятелеві Покійного, п. д-рові П. Моцюкові, що в холодний зимовий день над відкритою могилою прощав Покійного від Родини, Друзів та Приятелів.

Наша безмежна вдячність Шановним Друзям Покійного із місцевого Відділу УЛТ за стійку при домовині під час Панахиди та несення домовини в Останню Дорогу.

Дякуємо щиро Шановним Організаціям, Друзям, Знайомим та Рідним, за щедрі пожертви на Служби Божі, за спокій душі Покійного, за китиці квітів на Його свіжу могилу та за пожертви на добродійні цілі.

Особливу вдячність відчуваємо супроти всіх Друзів-Колег Покійного, які на вістку про смерть виявили безчисленні докази пошани та глибокого жалю.

Висловлюємо наше щиросердечне Спасибіг Тим, що в перших хвилинах нашого родинного горя, прийшли нам з допомогою: ВП. п-ству д-рам О. і О. Моцюкам, д-рові М. і Д. Сасикам, д-рові О. Шандрі, ВП. п-ням: Ст. Ястрембській, Л. Семків, Н. Іванів та кузенам О. і Ю. Яримовичам.

Членам Дорогої Родини: братові й братовій Покійного Лонгинові і Михайлині, які прибули із далекого Монтреалю, Канади, вуйкам Евгенові і Стефі Пруц із Вестмонту, Ілл. та теті Олі Тихій, що в хвилинах нашого великого горя дали нам моральну підпору та виявили багато любови і серця, — дякуємо нашими молитвами про Божі ласки для них і їхніх дітей.

Ми щиро вдячні нашій кузенці Орисі Яримович, ВП. паням: д-ровій О. Моцюк, Ст. Ястрембській, Н. Іванів та Д. Сасик, за велику і щедру поміч у приготуванні і переведенні тризни-поминок.

Похоронному заведенню В. Музика і Син, висловлюємо велику подяку за взірцеве і сумлінне переведення похорону.

Нехай Господь Бог винагородить Всім Вам стократно за Ваші шляхотні серця своїми неустаючими ласками і просимо Вас усіх прийняти слова нашої безмежної вдячности.

Спи спокійно наш Дорогий Мужу і Батьку, а наші молитви нестимемо до Всевишнього за спокій душі Твоєї.

Горем прибиті: дружина — ОРИСЯ
син — д-р РОМАН
дочка — ОРЯНА
мама — ГАЛИНА

У Гамільтоні відзначено 60 - річчя Дня Незалежности України

Члени Української громади в Гамільтоні — учасники відзначування Січневих Роковин.

Гамільтон, один із осідків Відділу Комітету Українців Канади, належить до тих осередків, що вже більше чим дві декади, в загально українських діях виступає солідарно, цілою громадою. Тим самим відзначення 60-ліття „22 - січня" під проводом Відділу КУК відбулося при активній співучасти всіх організацій міста і околиці. Головним промотором і організатором був голова відділу Б. Кульчицький, приймаючи на себе найбільше завдань і координуючи всю ініціятиву.

В суботу 21-го січня у залі нарад міської управи до присутніх, приблизно 300 осіб, посадник міста Мек Доналд відчитав проклямацію. Проводив зібранням містоголова проф. Чорнейко, а в українській і англійській мовах відчитала нав'язуючи сучасність до історичної події Наталя Кульчицька. МекДоналд, нав'язуючи до недавньої конференції посадників міст, висловив думку, що всяке насильство є протигуманне і як приклад співжиття і співпраці подав мешканців Гамільтону, в якому є понад 60 етнічних груп, згадав про імпертинентне письмо совєтської амбасади до управ міст, з очорнюванням українських громад і підкреслив своє невдоволення щодо подій в Ірляндії і до квебетських.

Того ж дня увечері в залі парафії св. Володимира запрезентовано вперше оркестру СУС, якою супроводжено вибір дебютанток. Сім дівчат - репрезентанток семи місцевих організацій були незвичайно трудним завданням жюрі. Всі надавалися найкраще на княжну.

Скриньку із вислідом голосування відкрито тиждень пізніше в часі бенкету, на який прибуло більше людей чим можна було прийняти. Понад 700 осіб із великим відсотком молоді, бо решта мусіла відійти, довідалися, що жереб впав на княжну Надю Городецьку. Адріяна Багрій, Маруся Гавка, Леся Ґалан, Мирося Домарадська, Люба Кіналь і Ліда Піхоцька залишилися окрасою вечора без окремого титулу. Головний промовець п. Мирон Куропась зосередив своє слово на завданнях студіюючої молоді, якій подав свій власний приклад. Працею над собою і уділюванням себе у місцевій політиці можна в цій свобідній країні дійти до впливових позицій із яких щойно є нагода допомогти в змаганнях народу, із якого ми вийшли.

Цей дуже побіжний перегляд відзначення світлої річниці України, зовсім не порушує всіх заходів, праці і труднощів, що їх навесело назвала пані Віра Ке „зужиттям 90 відс. енергії КУК". Реасумуючи пророблене на зборах з участю усіх організацій і активних учасників святкувань, встановлено окремий комітет із представників молодих людей, що вже тепер запляннують нові ідеї і форми відзначування наступної річниці. Ціллю є не лише пригадувати поселенцям їхнє „політичне" зобов'язання супроти краю походження, але теж використання наймодерніших і найдоцільніших засобів пропаганди української справи.

ПРЕСОВИЙ ФОНД „СВОБОДИ"

На цьому місці друкуємо імена тих ВШ. Громадян, що надіслали свою добровільну доплату до передплати та свою пожертву на фонд „Свободи" та її видань: англомовного „Українського Тижневика" і дитячого журналу „Веселка", і потверджуємо з подякою висоту одержаної суми.

ЛИСТА, Ч. 1.

УНС — Відділ 353, Ню Брансвик	$25.00
М. Марчук, Кліфтон	20.00
В. Мельник, Торонто	15.00
Л. Намака, Гедлей	15.00
В. Гіна, Ню Гейвен	10.00
К. Денисенко Вашінгтон	10.00
М. Козовський, Вейн	10.00
П. Поліщук, Ню Йорк	10.00
І. Харамбура, Філядельфія	7.00
Д. Мацьків, Боффало	6.00
Я. Базиляк, Бронкс	5.00
І. Басараб, Філядельфія	5.00
Я. Берестянський, Чікаго	5.00
Я. Бігун, Кергонксон	5.00
Й. Богданик, Чікаго	5.00
М. Бодель, Чікаго	5.00
М. Бойчук, Нюарк	5.00
І. Війтик, Феніксвілл	5.00
Ю. Войчак, Боффало	5.00
Р. Волощук, Джерзі Сити	5.00
Е. Гаврищук, Елизабет	5.00
І. П. Галустік, Ню Йорк	5.00
В. Даран, Форест Гіллс	5.00
Я. Дацків, Бруклин	5.00
М. Дзядів, Джерзі Сити	5.00
І. Дорожинський, Монтреаль	5.00
М. Елиів, Ню Йорк	5.00
М. Іванків, Йонкерс	5.00
М. Ілемський, Лендінг	5.00
І. Ієкало, Кенмора	5.00
А. Калинович, Джерзі Сити	5.00
О. О. Качунь, Бронкс	5.00
М. Ківацька, Ню Йорк	5.00
Д-р М. Коленський, Давнерс Ґров	5.00
І. Конвіцький, Філядельфія	5.00
А. Крупська, Асторія	5.00
О. Ленська, Бронкс	5.00
Г. Лучанко, Філядельфія	5.00
С. Медвідська, Торонто	5.00
Б. З. Мир, Філядельфія	5.00
Н. Н., Ню Йорк	5.00
Ю. і А. Павлівець, Квінс Віледж	5.00
Д-р Р. Патрило, Кергонксон	5.00
Р. Раковський, Бронкс	5.00
М. Світій, Бруклин	5.00
Д-р В. О. Семків, Тіллс	5.00
Д-р І. Сєрант, Н. Й.	5.00
І. Скробач, Олін	5.00
В. Сосяк, Форест Гіллс	5.00
С. Стешин, Флашінг	5.00
М. Сухорський, Елизабет	5.00
Р. Толубяк, Бостон	5.00
М. Хома, Балтимор	5.00
Д. Хромяк, Вест Роксбури	5.00
І. Худий, Асторія	5.00
О. Яхно, Лонг Айленд Сити	5.00
І. Журак, Вуд Гейвен	4.00
М. Карпяк, Філядельфія	3.00
В. Кляйнер, Форт Вейн	3.00
Р. Кмицикевич, Перу	3.00
Д. Коник, Ст. Кетринс	3.00
М. Мірза, Ст. Пол	3.00
Т. Орел, Норт Берген	3.00
М. Павлишин, Боффало	3.00
М. Прихоженко, Філядельфія	3.00
А. Филипович, Міннеаполіс	3.00
К. Шевчук, Рочестер	3.00
Т. Шпірук, Сілвер Спрінг	3.00
В. Бойко, Джерзі Сити	2.50
Д. Конюх, Воррен	2.20
К. Салюк, Джерзі Сити	2.20
Р. Байляк, Річмонд Гілл	2.00
В. Балук, Бруклин	2.00
А. Баранчук, Ейджекс	2.00
В. Бахір, Бруклин	2.00
С. Білоус, Стетен Айленд	2.00
М. Бодляк, Лівінгстон	2.00
Д. Вирста, Рочестер	2.00
І. Гнатів, Йонкерс	2.00
А. Данковська, Філядельфія	2.00
А. Куземка, Лонг Айленд Сити	2.00
П. Кукуруза, Міннеаполіс	2.00
А. Курило, Бруклин	2.00
І. Марків, Філядельфія	2.00
Г. Мацук, Ню Йорк	2.00
С. Мисюга, Вайяндотте	2.00
О. Мисюк, Ню Йорк	2.00
М. Романчук, Стайвесант	2.00
І. Таратула, Міннеаполіс	2.00
М. Франківський, Вест Роксбури	2.00
А. Шендюк, Ветерсфілд	2.00
Г. Школяр, Рослiндейл	2.00
А. Кикіш, Вуд Дейл	1.20
М. Антошик, Гастінгс он Гадсон	1.00
І. Галущенко, Чікаго	1.00
М. Курляк, Вест Сенека	1.00
С. Слюсар, Ріджвуд	1.00
П. Стахів, Перт Амбой	1.00
С. Стельмах, Лівонія	1.00
І. Стусик, Бруклин	1.00

✝ ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

ОЛЕКСАНДЕР КОСТРЕСЬ, член УНС Відд. 496 Т-ва ім. Т. Шевченка в Сістл, Ваш., помер 23 листопада 1977 на 65 р. життя. Нар. в 1912 р. в Буковині, Україна і став чл. УНС в 1957. Залишив у смутку дружину Гелену, синів Олександра, Бориса і Ореста.

Вічна Йому Пам'ять!
Секретар

МАРІЯ СУЛИМА, членка УНС Відд. 367 Т-ва Запорозька Січ в Рочестері, Н. Й., померла 27 листопада 1977 р. на 79 р. життя. Нар. в 1898 р. в Калуші, Україна і стала чл. УНС в 1934 р. Залишила у смутку мужа Івана, дві дочки, Патріся, Марта, 5 внуків, 4 правнуків і 3 сестри в Україні. Похорон відбувся 30 листопада 1977 р. на цвинтарі Голі Сепулчер в Рочестері, Н. Й.

Вічна Їй Пам'ять!
В. Попович, секр.

МАРІЯ ШВЕЦЬ, членка УНС Відд. 499 Т-ва ім. А. Волошина в Елкгардт, Індіяна, померла 21 листопада 1977 на 74 р. життя. Нар. в 1903 р. в Полтавщині, Україна і стала чл. УНС в 1960 р. Залишила у смутку мужа Петра, дочок Раїсу з мужем Іваном, Марія з мужем Володимиром, трох внуків і і одного правнука. Похорон відбувся 25 листопада 1977 р. на цвинтарі Овк Рідж в Ґошен, Індіяна.

Вічна Їй Пам'ять!
Софія Вербянська, секр.

МАРІЯ ТИМОШЕК, членка УНС Відд. 325 Т-ва Запорозька Січ в Бруклині, Н. Й., померла 5 листопада 1977 на 60 р. життя. Нар. в 1917 р. в Бруклині, Н. Й. і стала чл. УНС в 1941 р. Залишила у смутку дочку Джоан, синів Івана і Роберта та 2 внуків. Похорон відбувся 9 листопада 1977 р. на цвинтарі Мт. Олівет в Квінсі, Н. Й.

Вічна Їй Пам'ять!
В. Цюпа, секр.

ПЕТРО БОЙЧУК, член УНС Відд. 325 Т-ва Запорозька Січ в Бруклині, Н. Й., помер 14 листопада 1977 на 81-му р. життя. Нар. в 1896 р. в Україні і став чл. УНС в 1938 р. Залишив у смутку дочок Анну і Евангелину. Похорон відбувся 17 листопада 1977 на цвинтарі Голі Сепулчер в Бат, Н. Й.

Вічна Йому Пам'ять!
В. Цюпа, секр.

МИХАЙЛО ПАНЬКІВ, член УНС Відд. 316 Т-ва Укр. Нар. Дім в Рочестері, Н. Й., помер 29 листопада 1977 р. на 87 р. життя. Нар. в 1890 р. в Маркополі, пов. Броди, Україна і став чл. УНС в 1915 р. Залишив у смутку сина Василя і дочку Зеню. Похорон відбувся в Рочестері, Н. Й.

Вічна Йому Пам'ять!
Секретар

МАРІЯ ҐІЛЛСТРАП, членка УНС Відд. 281 Т-ва Сини України в Джерзі Сиgetті, Н. Дж., померла 14 листопада 1977 на 51 р. життя. Нар. в 1926 р. в Ню Йорку, Н. Й. і стала чл. УНС в 1943 р. Залишила у смутку мужа Дік, дітей Петра, Патрика, Тересу, Джефрі, Донну та сестру. Похорон відбувся на цвинтарі Саннісайд в Бівер Дем, Кент.

Вічна Їй Пам'ять!
Б. Ясінські, секр.

ОЛЕНА БЛАУЦЯК, членка УНС Відд. 81 Б-ва свв. Петра і Павла в Куртіс Бей, МД., померла на 80 р. життя. Нар. в 1909 р. і стала чл. УНС в 1933 р. Залишила у смутку трох синів, дві дочки 11 внуків і 7 правнуків. Похорон відбувся на цвинтарі Святого Хреста.

Вічна Їй Пам'ять!
Секретар

ЕВГЕН СОКОЛЬСЬКИЙ, член УНС Відд. 316 Т-ва Укр. Горожанський Центр в Рочестері, Н. Й., помер 14 листопада 1977 р. на 64 р. життя. Нар. в 1913 р. в Авбурн, Н. Й. і став чл. УНС в 1959 р. Залишив у смутку дружину Марію дочку Павлю і сина Юрка, три сестри і 2 братів. Похорон відбувся 16 листопада 1977 на цвинтарі Голі Сепулчер в Рочестері, Н. Й.

Вічна Йому Пам'ять!
Секретар

ЮЛІЯ КУШНІР, членка УНС Відд. 235 Б-ва св. Михаїла в Росфорд, Огайо, померла 22 листопада 1977 на 85 р. життя. Нар. в с. Босько, Лемківщина і стала чл. УНС в 1917 р. Залишила у смутку сина Михайла, дочку Осипу та ближчу і дальшу родину. Похорон відбувся 26 листопада 1977 р. на цвинтарі Кальварія з Толедо, Огайо.

Вічна Їй Пам'ять!
М. Бобер, секр.

ЕФІМЕЙ ДУДКА, член УНС Відд. 448 в Монтреалю Квебек, помер 20 листопада 1977 р. на 82 р. життя. Нар. в 1895 р. і став чл. УНС в 1952 р. Залишив у смутку дружину Каролину, синів Івана з дружиною і дочкою, Степана з дружиною і сином, дочку Гелену з мужем і дітьми та дальшу родину. Похорон відбувся 23 листопада 1977 р. на православному цвинтарі Домініон Парк в Ляшін, Квебек.

Вічна Йому Пам'ять!
Ольга Плешкевич, секр.

ПЕТРО СТЕФАНЮК, член УНС Відд. 71 Б-ва Першої Української Баптистської Церкви в Клівленді, Огайо, помер 26 листопада 1977 р. на 73 р. життя. Нар. в 1904 р. в Микуличині, Україна і став чл. УНС в 1953 р. Залишив у смутку синів Івана, Михайла, Василя, дочок Явдоху, Анну і Марію та 17 внуків. Похорон відбувся 1 грудня 1977 р. на цвинтарі Ґейт оф Гевен в Іст Гановер, Н. Дж.

Вічна Йому Пам'ять!
Ґлорія Перекрест, секр.

ЕЛЕОНОРА ГОРБОВА, членка УНС Відд. 125 Б-ва Благовіщення Пресв. Богородиці в Чікаго, Ілл., померла на 58 р. життя. Нар. в 1919 р. і стала чл. УНС в 1954 р. Залишила у смутку мужа Петра, синів Вернера з родиною, Богдана з родиною та шість внуків. Похорон відбувся 12 вересня 1977 р. на цвинтарі св. Павла в Мт. Проспект.

Вічна Їй Пам'ять!
Ґлорія Пащин, секр.

СТЕФАН ДУПЛЯК, член УНС Відд. 42 Т-ва ім. Т. Шевченка в Пассайку, Н. Дж., помер 10 грудня 1977 р. на 72 р. життя. Нар. в 1905 р. в Україні і став чл. УНС в 1961 р. Залишив у смутку дружину Сузанну, 6 дітей Ганю з мужем Михайлом. Михайла з дружиною Юстиною, Миколу з дружиною Галею, Марію з мужем Евгеном, Стефана з дружиною Марією і Галю з мужем Йосифом та 14 внуків. Похорон відбувся 13 грудня 1977 на цвинтарі св. Андрія в Бавнд Бруку, Н. Дж.

Вічна Йому Пам'ять!
П. Головачук, секр.

МАРІЯ ЛЕҐАН, членка УНС Відд. 37 Т-ва Любов в Елізабеті, Н. ДЖ., померла 25 грудня 1977 р. на 85 р. життя. Нар. в 1892 р. в Україні і стала чл. УНС в 1932 р. Залишила у смутку сина Стефана, дочок Ґладіс, Анну і Гелену, 13 внуків та 16 правнуків. Похорон відбувся на цвинтарі Евергрін.

Вічна Їй Пам'ять!
Анна Гнатюк, секр.

ІВАН МУШІЛЬ мол. член УНС Відд. 308 Б-ва св. Михаїла в Іст Ст. Луїз, Ілл., помер 24 грудня 1977 на 64 р. життя. Нар. в 1913 р. і став чл. УНС в 1943 р. Залишив у смутку дружину Стеллу, синів Івана, Річарда, Едварда і дочку Марію Анн. Похорон відбувся 28 грудня 1977 на цвинтарі Мт. Кармел в Беллевілл, Ілл.

Вічна Йому Пам'ять!
П. Івасишин, секр.

МИХАЙЛО ІЛЛЯ МАТІЯШ, член УНС Відд. 120 Б-ва св. Миколая в Аліквіппа, Па., помер 23 грудня 1977 на 18 р. життя. Нар. в 1959 р. в Аліквіппа, Па. і став чл. УНС в 1959 р. Залишив у смутку батька Елі, матір Анну, сестри Маріянну Лінду, Христину і брата Петра. Похорон відбувся 26 грудня 1977 р. на цвинтарі свв. Петра і Павла в Амбрідж, Па.

Вічна Йому Пам'ять!
В. Рефт, секр.

ПЕЛАГІЯ БОЙКО, членка УНС Відд. 174 Пластового в Детройті, Міч., померла 1 грудня 1977 р. на 87 р. життя. Нар. в 1890 р. в Кодлубиска, пов. Броди, Україна і стала чл. УНС в 1923 р. Залишила сина Івана, сестру Юлію та братів Івана і Петра в Україні. Похорон відбувся 3 грудня 1977 на цвинтарі у Вашінгтон Товншіп, в Порт Санілак, Міч.

Вічна Їй Пам'ять!
А. Слюсарчук, секр.

ПЕТРО КРЕНЦА, член УНС Відд. 240 Т-ва ім. Е. Коновальця в Клівленді, Огайо, помер 7 грудня 1977 р. на 59 р. життя. Нар. в 1918 р. в Радева, Ліско, Україна і став чл. УНС в 1964 р. Залишив у смутку дружину Марію, дочку Дарію, дві сестри в Україні та ближчу і дальшу родину в Україні і Америці. Похорон відбувся 10 грудня 1977 на цвинтарі свв. Петра і Павла в Пармі, Огайо.

Вічна Йому Пам'ять!
М. Кігічак, секр.

ПЕТРО МЕГОВИЧ, член УНС Відд. 270 Б-ва св. Івана Хрестителя в Джерзі Ситі, Н. Дж., помер 1 грудня 1977 на 50 р. життя. Нар. в 1927 р. і став чл. УНС в 1950 р. Залишив у смутку брата Івана з родиною, сестру Катерину. Похорон відбувся на цвинтарі Святого Хреста в Арлінгтоні, Н. Дж.

Вічна Йому Пам'ять!
Ст. Островський, секр.

ПЕТРО МАТІЙ, член УНС Відд. 448 Т-ва „Самопоміч" в Монтреалю, Квебек, помер 7 грудня 1977 р. на 89 р. життя. Нар. в 1888 р. в Україні і став чл. УНС в 1943 р. Залишив у смутку дружину. Похорон відбувся на цвинтарі Cote de Naiges в Монтреалі, Квебек.

Вічна Йому Пам'ять!
Ольга Плешкевич, секр.

ПЕТРО БІЛАНЮК, член УНС Відд. 174 Пластового в Детройті, Міч., помер 20 грудня 1977 на 84 р. життя. Нар. в Пядиках біля Коломиї, Україна і став чл. УНС в 1949 р. Залишив у смутку дружину Марію, сина Олексу з дружиною Лярисою, внучок Ладу і Лярису, братів та ближчу і дальшу родину. Похорон відбувся 23 грудня 1977 на цвинтарі св. Андрія в Бавнд Бруку, Н. Дж.

Вічна Йому Пам'ять!
А. Слюсарчук, секр.

МИХАЙЛО ПУКАЧ, член УНС Відд. 334 Т-ва ім. І. Франка в Клівленді, Огайо, помер 19 грудня 1977 на 61 р. життя. Нар. в 1916 в Клівленді, Огайо і став чл. УНС в 1938 р. Залишив у смутку дружину Гелену, синів Геральда і Данила, 2 внуків і сестру. Похорон відбувся 22 грудня 1977 на цвинтарі Бруклин Гайтс в Клівленді, Огайо.

Вічна Йому Пам'ять!
Секретар

ІВАН БУЛА, член УНС Відд. 325 Т-ва Запорозька Січ в Бруклині, Н. Й., помер 30 грудня 1977 р. на 87 р. життя. Нар. в 1890 р. в Україні і став чл. УНС в 1944 р. Залишив у смутку синів Антона, Івана, дочок Анну, Марію і Юлію, та 14 внуків і 11 правнуків. Похорон відбувся 3 січня 1978 р. на Ст. Чарлс цвинтарі в Фармінгдейл, Н. Й.

Вічна Йому Пам'ять!
В. Цюпа, секр.

ЕВГЕН ЛОЗИНСЬКИЙ, член УНС Відд. 457 Т-ва Культура в Ню Йорку, Н. Й., помер 17 грудня 1977 р. на 68 р. життя. Нар. в Тисьменниці, Зах. Україна і став чл. УНС в 1962 р. Залишив у смутку дружину Марію, доньку Ларису Кей з родиною, сина Аскольда, брата Івана і сестру Марію з мужем. Похорон відбувся 21 грудня 1977 р. на цвинтарі св. Андрія в Бавнд Бруку, Н. Дж.

Вічна Йому Пам'ять!
Надія Литвиненко, секр.

МАРІЯ СИДОРЯК РІҐСБІ, членка УНС Відд. 307 Б-ва А. Шептицького в Бостоні, Масс., померла 8 грудня 1977 р. на 26 р. життя. Нар. в Лос Аламос, Ню Мехіко і стала чл. УНС в 1969 р. Залишила у смутку мужа Маршалла, батька д-ра Степана, матір Степанію, сестри Христину і Катерину, братів Степана, Евгена, Володимира та ближчу і дальшу родину. Похорон відбувся 12 грудня 1977 р. на цвинтарі Файрвю в Албікверов, Ню Мехіко.

Вічна Їй Пам'ять!
Д. Ґалонзка, секр.

ВСТУПАЙТЕ В ЧЛЕНИ УНСоюзу!

РОЗШУКИ

Високоповажані Товариші по Зброї І. Української Дивізії „Галичина" УНА!

Звертаюся з проханням: може комусь з бувших учасників бою під Бродами відомо щонебудь про судьбу мого брата

ВАСИЛЯ ВОЗНЯКА.

Сам він зі Самбірщини і студент медицини у Львові. Правдоподібно, був у 30 або 31 полку. Хто знавби про його долю, прошу ласкаво повідомити на адресу:

MYKOLA WOZNIAK
1221 — 170th Pl.
Hammond, Ind. 46324

Другі газети прошу ласкаво про передрук.

ТАРЗАН, Ч. 7915. Остання прислуга

TED AND I ARE SO ANXIOUS TO AVENGE TONY'S MURDER— WE'RE GOING OFF HALF-COCKED!
LET'S FIRST PUT HIM BACK IN THE COCKPIT AND COVER HIM SO THE SCAVENGERS CAN'T GET TO HIM!
YOU THINK OF EVERY-THING, FRIEND!
HIS BODY WILL BE SAFE TILL YOU RETURN!
IF WE DON'T MAKE IT BACK, THIS WILL BE A FITTING TOMB FOR ONE DEVOTED TO FLYING!

Тед і я так хочемо помстити вбивство Тоні, що ми навіть добре не обдумали пляну дії!

Спершу покладім його назад в літак і прикриймо його, щоб хижаки не могли дібратися до його тіла!

Ти, приятелю, думаєш про всі справи!

Його тіло буде забезпечене, аж до нашого повороту!

Навіть якщо б ми не змогли повернутися, то цей літак був би гідним місцем останнього спочинку для людини, яка привятилася летунській справі!